

νίας κατείδε την ανάγκην τοῦ νὰ λάβῃ μέτρα τινὰ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐπὶ τῶν ἀπειθῶν τούτων ὑπηκόων ἐξουσίας αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἔπεμψε τὸν Σατράπην τοῦ Ταντζιέρ, Βέν-Ἀβού ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης δυνάμεως, ἵνα εἰσπράξῃ τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον καθυστερημένους φόρους τῶν κατοίκων τοῦ Ρίφ, ὅστις παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπιτυχῶν τοῦ σκοπίμου, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ἀβδερ-Βαμάν, φέρων μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ἔσχυσε δὲ νὰ καύσῃ καὶ τινὰ τῶν πλοίων αὐτῶν, καὶ οὕτω ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀπὸ τῆς πειρατείας διὰ τῆς ἀποστερήσεως τῶν μέσων τῆς κακουργίας τῶν.

Ἐν τούτοις ἡ ληστεία τῶν πειρατῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθει, ὥστε ἐπὶ τέλους ἡ Ἰσπανία ἀπεφάσισεν ἵνα ἐξαφανίσῃ τούτους κατὰ κράτος, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠτοίμασεν ἐκστρατείαν κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1855, ἥτις κατηνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸν Μοίραρχον *Baceta*.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΣ

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται περὶ τοῦ διαστήμου ζωγράφου Γεράρδου. Οὗτος ἐπεφορτίσθη ποτὲ ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α' νὰ ζωγραφίσῃ τὴν μάχην τοῦ Ἀούστερλιτζ. Ἐν τῇ συνθέσει τοῦ πολεμικοῦ ἐκείνου ἀνδραγαθήματος ὁ στρατηγὸς Ῥάπ ἔμελλε νὰ παρασταθῇ, προσερχόμενος ἐπὶ καλπάζοντος ἵππου, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην. Ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ κανναβοπάνου παρεσκευάσθησαν πάντα, ὑπελείπετο νὰ τεθῇ ἔφιππος ὁ ἀγγελιοφόρος στρατηγὸς πρὸς ἀποτέλεσιν τῆς εἰκόνης· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδύνατο νὰ εὑρῇ πολέμικόν ἵππον, ἀρμόζοντα εἰς τὰς ιδέας του. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του οὐ μόνον τῶν ἰδίων σταύλων τοὺς ἵππους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱππικὰ συντάγματα διέταξε νὰ παρελάσωσιν ἐνώπιόν του καλπάζοντα. Πλὴν καὶ τούτου γενομένου, ὁ ζωγράφος δὲν εὔρε μορφήν ἵππου, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ σχέδιον, καὶ ὁ στρατηγὸς Ῥάπ ἔμενεν ἔτι ἄνευ ἵππου. Ἡμέραν τινὰ περιδιάβαινον εἰς τὸ βουλευτήριον, εἶδε μετ' ἀγαλλιάσεως ἓν τινι ἀθυρματοπωλείῳ ἐπὶ μικρᾶς σανίδος ἐξωγραφημένον ψυχρὸν ἵππον, μαύρην ἔχοντα κεφαλὴν, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ φαινομένου ἔτοιμον τρόπον τινὰ νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, Ἰδοὺ, ἀνέκραξεν, «ἵππος διὰ τὸν Ῥάπ», καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἠρώτησε τὴν τιμὴν του. Ἀκούσας 25 σολδία, ἐπλήρωσεν αὐτὰ, καὶ λαβὼν ὑπὸ μάλης τὸν ἵππον, ὑπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπετελείωσε τὸ ἔργον· καὶ αὐτὸς, λέγουσιν, εἶναι ὁ ἵππος ἐν τῇ περιφημῇ εἰκόνι τοῦ ἐν Βερσαλλίαις μουσείου, ὃ φέρων τὸν Ῥάπ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ στρατηγὸς ἐκ τῆς βίας ἀπώλεσε τὸν πῖλον αὐτοῦ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Πόσαι συγκινήσεις αὐτοφρεῖς ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς

ἀνθρωπίνους σπλάγχχνους, αἵτινες δύνανται νὰ εὗρωσιν παρηγορίαν, μόνον εἰς τὰ ἄσματα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ ὑπῆρχε ἄνευ αὐτῶν, ἢ ἐὰν ὑπῆρχε δὲν θὰ εἶχε ψυχὴν ἐπιδεκτικὴν τοιούτων συγκινήσεων. Αἱ γνώσεις ἡμῶν περὶ τῶν πρώτων φυλῶν τῆς γῆς μαρτυροῦσιν, ὅτι αὐταὶ δὲν ἦσαν ξένοι τῆς θείας τέχνης. Ἡ μουσικὴ εὔρε πρῶτῳ ὑποδοχὴν ἐφ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Καὶ οἱ ἄγριοι ἔχουσι τοὺς ὕμνους τῶν, τὰ πολεμικὰ τῶν ἄσματα καὶ τοὺς ἐπιταφίους θρήνους τῶν. Ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ εὐγενέστατον τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, τὸ ὁποῖον μαλακύνει τὴν καρδίαν καὶ καθίστησι τὸν ἄνθρωπον εὐδαίμονα. Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Σαίξπηρ, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει μουσικὴ καὶ ὅστις δὲν συγκινεῖται ὑπὸ τῆς ἁρμονίας τῶν γλυκῶν ἤχων, ἐπλάσθη διὰ προδοσίαν, δόλον καὶ λαφυραγωγίαν. Αἱ αἰσθήσεις τοῦ πνεύματός του εἰσὶ ζοφώδεις, ὡς νύξ, πᾶν δὲ φίλτρον αὐτοῦ μέλαν ὡς ἔρεβος. Ἐπὶ τοιούτῳ ἀνθρώπῳ δὲν πρέπει νὰ ἔχητε πίστιν.

ΤΕΧΝΗ

Ἡ τέχνη συγκριτικῶς πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας τῆς φύσεως εἶνε ὄντως ὠραία. Ἡ ἀνθρώπινος ἀγγίχνοια ἀκολουθοῦσα στενῶς τοὺς νόμους τούτους διδὲι εἰς τὰ ἄψυχα ποιήματά της πνεῦμα σχεδὸν ἀληθές. Τὸ πεποικιλμένον ἥτριον αἰθεὶ ὑπὸ φαντασιώδους ζωῆς. Τὸ μάρμαρον ὁμιλεῖ διὰ τῶν ψυχρῶν ἀναισθητῶν χειλέων του. Ἡ φαντασία παρέχει τῶνόντι εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας δύναμιν ζωῆς καὶ ἡ τέχνη συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς φύσεως μεγαλύνεται. Ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ ἐξωγράφησε διὰ τῆς γραφίδος του σταφυλὰς τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε τὰ πτηνὰ ἐδέλεάσθησαν ὑπ' αὐτῶν. Μία πτυχὴ τοῦ Ἀπελλοῦ ἠπάτησε καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του. Ἡ τέχνη ἐν ταῖς σκηναῖς ταύταις γίνεται ἥττον μικρὰ τῆς φύσεως καὶ εἶναι ὁ ἀρμόδιος κοινωνὸς αὐτῆς· διότι ὁ καλλιτέχνης δὲν φοβεῖται μήπως ἐξαντλήσῃ τοὺς τύπους καὶ τὰ χρώματα τῆς φύσεως. Δύναται νὰ ζωγραφίσῃ καὶ γλύπτῃ διὰ παντός, θέλουσιν ὅμως μένει εἰκόνας λύπης, χαρᾶς καὶ ἀλλοκότων ζωγραφιδῶν, πραγματικῶν ἢ ἰδανικῶν, αἵτινες παρέξωσιν πηγὴν ἀκένωτον ἐξ ἧς ὁ καλλιτέχνης ἀρύσει τὰ νάματα τῆς ζωῆς.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΑΠΗΤΩΝ

Οἱ τάπητες, οἱ καλούμενοι κοινῶς κελίμνια, ἦσαν ἐν χρήσει σχεδὸν περὶ τὴν 8ην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, οὐχὶ ὅμως τοιοῦτοι, οἳ εἶναι σήμερον, οὐδὲ ἡ χρήσις αὐτῶν ὁμοία μετὰ τὴν σημερινήν. Τότε ἡ πλυνὸν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ᾧ ἐκάθηντο οἱ ἄνθρωποι οἱ ὑπὸ σκηνὰς ἐνδικοιόμενοι, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη μεταχειρίζονται αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι, ὅταν πρόκηται νὰ προσκυνήσουν. Δὲν εἶναι ὅμως γνωστὸν, καὶ πότε ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταχειρίζωνται αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Ἀναφέρεται,